

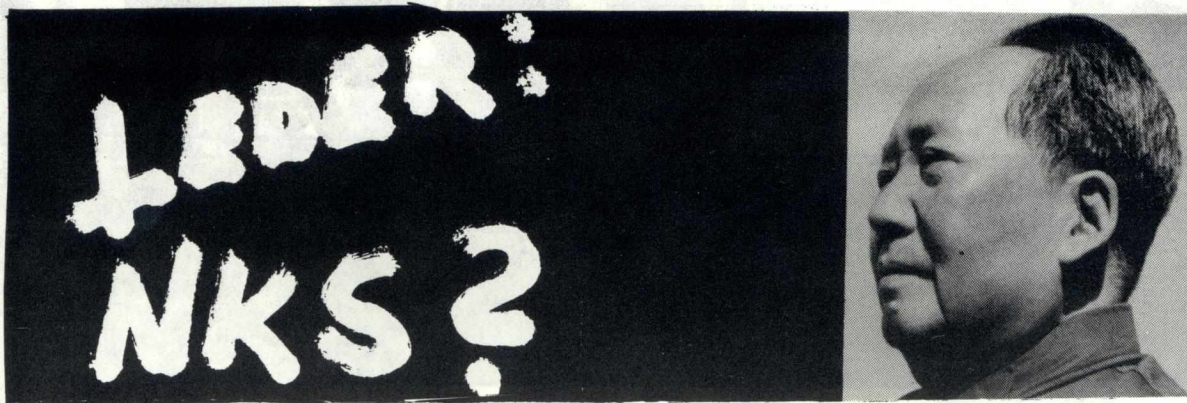

UTGITT AV NORGES KOMMUNISTISKE STUDENTFORBUND

TROR DU SOSIALISMEN
KOMMER AV SEG SJØL?

KVINNEKAMP & KOMMUNISME.
HVORDAN JOBBER RVZ?
VERDENS SKJEBNE RVZKJØRES
I AFGHANISTAN..

— TA ANSVAR FOR FRAMTIDA
MELD DEG INN I NKS!

I 8 år har Norges Kommunistiske Studentforbund herja på Universiteter og læresteder i Oslo og i resten av Norge. I 8 år har maoisme, kommunisme og det som verre er blitt holdt fram som verdens lys. I 8 år har det blitt hevda at studentene må stå sammen i kampen for høyere lån og stipend. I 8 år har det blitt argumentert mot faglig nedtrapping, hets mot utenlandske studenter, mot «solidariske» nedskjæringer, «radikale» innskrenkninger, uthuling av studentenes representasjonsrett, strammere reglementer. I 8 år har det blitt drevet streikestøttearbeid og resolusjonskverner til støtte for Eritrea, El Salvador, Zimbabwe, Azania, Vietnam, Kampuchea, Nicaragua og Afghanistan. I 8 år har det blitt hevda at studentene har interesse av sosialismen, og at alt dette andre er en rett linje på vei dit. I 8 år har vi hatt NKS, og takk for det! For på etterskudd kan nok alle synes at alt eller det meste av dette er bra saker, men da striden om disse tinga starta var NKS oftest alene blant de studentpolitiske grupperingene om å ta opp kampen. Og vi ville ikke vært uten alle disse kampene. Vi elsker dem og gleder oss til nye.

Uten NKS ville studentenes interesseorganisasjoner i dag stått mannsterkt bak kravet om at stipendene måtte kuttes ut. Dette forslaget ble seriøst framsatt av en Sos.Front komité nedsatt av De Utdanningssøkendes Kontaktutvalg (DUK) for en tid tilbake. De ville overføre stipendiene til tilbakebetalingsfasen, som det het.

Det var mange utenom NKS som så galskapen i dette forslaget, men vi var alene om å satse alle krefter på å få det avvist. Vi kunne ikke klart det alene, vi kunne ikke klart det uten alle de studentene som avviste dette «kravet» på allmøter og i andre avstemninger, vi kunne ikke klart det uten iherdig innsats fra grunnplanet i NSU, men hva er årsaken til at NKS var alene om å se galskapen fra starten av. Det har med politisk linje å gjøre.

Bake NKS har en politisk linje som øyeblikkelig avviste dette forslaget fra «studenthold», bare NKS hadde en teori som kunne forklare hvorfor slike forslag er vanvittige og samtidig samle grunnplanstøtte nok for dette synspunktet til å få forslaget avvist. Bare NKS klarte i utgangspunktet å se den sosialde-

mokratiske «utjæmningsmodellen» som livsfarlig for studentenes interesser, bare NKS klarte å si rett ut at studentene ikke først og fremst trenger likere kakestykker, men mer kake, bare NKS klarer samtidig å påpeke at løsninga på sikt er å overta hele bakeriet.

De fleste som leser dette er ikke medlem av NKS. De fleste har ikke sjølt sjansen til å jobbe innafør den eneste studentpolitiske grupperinga som klarer å samordne alle de tinga som har vært nevnt i denne artikkelen i et målretta og aktivt arbeid for sosialisme blant studenter. De fleste har ikke sjansen til å være med der hvor de friskeste og grundigste diskusjonene om sosialisme på norsk går. Men de fleste kan få sjansen ved å ta kontakt. Er du skremt av AKP stemplet? Er du skremt av aktivitetskravet, er du skremt av å risikere å måtte jobbe og studere politikk målretta? Ta en sjanse, prøv et medlemskap. Du kan risikere å trives, du kan risikere å gjøre en jobb for sosialismen i Norge, du kan risikere å finne ut av vi tar feil, at du rett og slett ikke er enig med oss. Men ve ikke å ta kontakt risikerer du ingenting. Bare et kjedeligere liv.

svært midlertidig og med store problemer ordne etter landegrensene, kommunismen forutsetter avskaffelse av slike skillev. Prinsippet om nasjonal sjølråderett kommer dermed i et riktigere perspektiv, som et prinsipp som skal lette arbeidet for sosialismen i det enkelte land, for igjen å fremme utviklinga mot kommunisme i verden.

ET SKRITT VIDERE

Internasjonalt støttearbeid utfra en anti-imperialistisk begrunnelse trekker analysen et steg videre. Slikt støttearbeid tar utgangspunkt i den grunnleggende retten til nasjonal sjølbestemmelse. Folket i et land har etter denne tanken suveren rett til å bestemme over det som foregår innen landets grenser. Denne typen nasjonal sjølråderett finnes ikke i reindyrka form i verden i dag. Det kan ikke den kapitalistiske øko-

nomiske verdensordning tillate. Men tilnærma, og som et ideal er prinsippet om full nasjonal sjølråderett et utmerka grunnlag for internasjonalt støttearbeid. Problemer oppstår sjølsagt når det gjelder regimer me ekstrem indre undertrykking. Er det brudd på prinsippet om nasjonal sjølråderett å sende inne ne hær i Uganda for å hive Idi Amin, og så trekke hæren tilbake? Hvordan skal man kunne vite sikkert hva som foregår i et land og hvordan befolkninga stiller seg til sine herskere? Hvordan skal man bedømme Pol Pot og Vietnams invasjon? Her trengs videre tenking, videre analyser. Afghanistan likesa.

Sett på denne bakgrunn er det direkte felles interesser som får den virkelige venstresida i Norge til å støtte frigjøringskamper verden over, også i Afghanistan. Uansett karakter-

Mange land kjemper for å bli herre i eget hus. Bildet er fra motstandskampen i Eritrea.

VERDENS SKJEBNE AVGJØRES I AFGHANISTAN

Denne overskriften er riktig, selv om den ikke tar med alle sider av verdensutviklinga. Denne overskriften forklarer hvorfor NKS støtter frigjøringskampen i Afghanistan. Denne artikkelen sier noe om forskjellige momenter for å drive med internasjonalt solidaritetsarbeid.

I svært mange land kjemper folk for å bli herrer i eget hus. Dette gjelder land som Polen, Tsjekkoslovakia og Øst-Tyskland, som alle er under sterk Sovjetisk dominans. Det gjelder deler av land, slik som Nord-Irland og Falklandsøyene/Malvinen som holdes okkupert av Storbritannia. Men det gjelder først og fremst en rekke land i den tredje verden. Disse landa har oftest for relativt kort tid siden oppnådd formell sjølstendighet etter tidligere å ha vært kolonier, men mange av dem sloss fortsatt for full nasjonal sjølråderett. De kan enten være underlagt streng utenlandsk styring av økonomien, slik som f.eks. Zaire, og en lang rekke land med altfor ensidig næringsliv eller de kan være i forsvarsallianser som reelt underlegger landet utenlandsk kontroll, slik som Cuba, Vietnam og alle landa i USAs Seapakt. men land kan også være regelrett okkupert av utenlandske hærstyrker. Denne artikkelen tar utgangspunkt i en slik situasjon og har valgt Afghanistan som eksempel.

Afghanistan er okkupert av Sojet. Dette ble en realitet etter en regelrett invasjon etter tradisjonelt mønster: En Quisling på taburetten ba om «hjelp» fra utlandet til å opprettholde et regime som ikke hadde støtte i

folket. «Hjelpen» kom og regimet opprettholdes som et marionetteregime for okkupantmakta. Okkupasjonen vekker til en viss grad internasjonal oppsikt fordi Sovjet for første gang på mange år bruker egne styrker for å sikre seg makta i et annet land. Det settes i gang internasjonalt støttearbeid. Hvorfor? Begrunnelsene er mange og varierte, denne artikkelen skal forsøke en systematisering av disse begrunnelsene i tre båser.

HUMANITÆR HJELP ER GOD HJELP

Når et land okkuperes blir mange mennesker hjemløse. Noen drives på flukt av soldater, andre får sine hjem ødelagt. Pga problemer med hygien opptrer ofte epidemiske sjukdommer som dreper fler enn de direkte krigsofrene og som utsetter sivilbefolkningen for store lidelser. Sammenbrudd i produksjon og transport forårsaker hungersnød og mangel på medisiner og klær. Humanitær hjelp over landegrensene tar sikte på å gjøre noe med disse tinga og drives fram av tanken på at et menneske er et menneske samme hvor det bor, og har krav på hjelp fra andre mennesker om det utsettes for problemer det ikke sjølt er herre over. Dette er en progressiv tankegang. Humanitær hjelp støttes av kommunister av ovennevnte

årsaker. Et viktig poeng er likevel også at humanitær hjelp er den grunnleggende forutsetning for en eventuell frigjøringskamp. Uten folk — ingen kamp.

PROLETARISK INTERNASJONALISME

Proletarisk internasjonalisme er det tradisjonelle navnet på samarbeidet mellom arbeidsklasse og alle undertrykte klasser og grupper over landegrensene. Arbeidernes interesser som klasse lar seg ikke definere helhetlig annet enn internasjonalt, eller egentlig overnasjonalt. Arbeidere er først og fremst en klasse, dernest medlemmer av forskjellige nasjoner. Klasseinteressene er overordna, kampen for sosialismen lar seg bare

ren til de som kjemper på geriljaens side, uansett deres motiver og religiøse eller politiske oppfatning, så er det de som slåss den kampen som må til for at utviklinga mot sosialismen skal kunne gå sin gang i Afghanistan. Og uansett hvor sterke sosialister de russiske okkupant-soldatene må være, så sinker de utviklinga av sosialismen i Afghanistan ved sitt nærvær, og dermed sinker de innføringa av kommunismen i Norge da denne bare er tenkbar på verdensbasis.

ER IMPERIALISMEN PROGRESSIV ELLER REAKSJONÆR?

På bakgrunn av det som er sagt hittil kan det være på sin plass med en kort drøfting av et problem som til en viss grad har opptatt folk på venstresida — er imperialismen progressiv? Spørsmålet er ikke så idiotisk som det kan høres ut. Det er jo nemlig et faktum at imperialismen har medført spredning av avansert industri over store deler av jorda der slik industri ikke fantes før. Det har blitt utvikla en arbeiderklasse, og produktivkrefter som seinere i

noen tilfeller har blitt nasjonalisert. Har så ikke dette fremma utviklinga mot sosialisme til viss grad? Her må man svare som følger: Utviklinga av produktivkrefter, teknikk, industri, handel, økonomi, lovgivning; framvoksten av en sterk arbeiderklasse, alt dette er nødvendig for at en sosialistisk revolusjon skal kunne skje. Imperialismen har gjort dette mange steder, i en viss forstand overalt i verden. Dvs, en nødvendig jobb har blitt gjort. Men den særegne imperialistiske måten å gjøre denne jobben på har vært reaksjonær, bl.a. fordi den har skjovet nasjonale motsigelser i forgrunnen.

Konklusjonen må derfor bli at en progressiv utvikling har funnet sted under imperialismens epoke, men at den særegne imperialistiske måte å utvikle disse motsigelsene på har vært reaksjonær, den har holdt kapitalismen kunstig i live, den har splitta arbeiderklassen i verdensmålestokk, men den kan ikke hindre sosialismens endelige seier, bare sinke den. Det er denne rollen de russiske soldatene spiller i Afghanistan i dag, nøyaktig lik USAs tropper i Nicaragua. Det er bare med denne analysa at supermaktene USA og Sovjets spill i verdensmålestokk kan forstås fullt, det er bare med denne analysa en kan forstå hvorfor internasjonalt arbeid alltid må være en integrert del av en kommunistisk bevegelses arbeid, det er bare en slik analyse som til fulle kan avsløre den reaksjonære karakteren av Sovjets okkupasjon av Afghanistan, og frigjøringskjempernes progressive rolle. Det er dette som er bakgrunnen for NKSs sitt Afghanistan-engasjement.

KVINNEKAMP OG KOMMUNISME

"Oppbrudd" har slått
av en prat med Lise
Christensen og Marianne
Sæthre om kvinnekampen
på universitetet.

**Hvordan er organiseringa
blant kvinner på universitetet, er
den i bakevja her som den sies å
være alle andre steder?**

Jasså, er den i bakevja!?! Er det
noen folkebevegelse som har holdt
stand gjennom de siste 10—15 år
så er det faen meg kvinnebevegelsen.
En periode flata den riktignok
noe ut, men i de siste par år ser
den ut til å blomstre igjen, skjønt
på en litt annen måte. De store
organisasjonene er ikke lenger så
dominerende som før — mangfoldet
er blitt større. Mange jobber nå
med sin spesielle interesse, — f.eks.
i KIM, KIK eller Aksjonsgruppa
mot porno og prostitusjon. Dette
har ført til at det politiske nivået på
de enkelte felter har heva seg betraktlig.

På Blindern ser vi også det
samme mangfoldet, men samtidig
har interessen for, og rekrutteringa
til Kvinnefrontens lokalgruppe har
vært økende.

**Hvordan stiller dere dere
til sommerens heteste eventyr: ho-
rekundeaksjonen?**

— Den støtter jeg firkanta. Konsekvensen av den er en større fortgang i behandlingen av prostitusjonssaker og vurderinga av kriminaliseringa av horekunder. Det er helt kvalmt å se hvordan den borgerlige pressa raper fram om de stakkars mennas familier, uten i det hele tatt å opp det privatliv som skjenkes tusener av prostituerte kvinner i Norge.

som har vært rundt prostitusjon og horekundene har kun fungert som en mur av beskyttelse for menns makt. Offentliggjøring, eller trusler om offentliggjøring av navn, viser at vi ikke finner oss i denne tausheten lenger. Som opplysning kan jeg nevne at kvinnebevegelsen flere steder i USA ha begynt å henge opp plakater med navn og bilde av voldtektsforbrytere på de plasser voldtektene fant sted.

— Enig. Dessuten synes jeg det totale bombardementet og den utrolige hetsinga mot jentene som utførte aksjonen er ekstra uspiselig fordi den kommer fra folk som roper høyest om gapestokkmentalitet. Det virker som om noen skribenter er blitt rysta i sitt innerste fordi navnet på en av deres «egne» er blitt offentliggjort.

Nypuritanister?

— Jeg går imot prostitusjon fordi det er et kjøp og salg av mennesker, et uttrykk for makt på den ene sida og undertrykking og fornedring på den andre. Omtrent de samme ord kan du bruke om porno. Noen mener dette er puritanisme. Jeg skjønner ikke at det er så jævlig frigjørende å støtte en seksualitet bygd på tabuer, hat og forakt. En seksualitet der det bærende elementet er tvangstrøen til den andre, den virkelige hora eller jenta i bladet egentlig ønsker deg til helvete. Å støtte prostitusjon eller porno kan kanskje ses som en redsel for fri og glad erotikk og en klamring til den tvangsmessige og «forpulte» seksualiteten.

«Puritanisme» er et begrep tilknyttet et middelaldersk/kristlig syn på seksualitet som utukt, usedlighet osv. Kvinnebevegelsen ønsker seg et annet syn på seksualiteten. Men til stadighet prøver «visse kretser» å plante oss tilbake til dette rammeverket for forståelse. Disse selvsomme kretser har visst problemer med å forstå at det er snakk om kamp mot makt og rettigheter overfor kvinner som kjønn, snarere enn kamp mot sex og usedlighet. Mye av det som kalles puritanisme kaller jeg legitimt opprør mot overgrep og misbruk. Dette nye perspektivet gjør at kvinnebevegelsen stadig skifter støttegrupper i kampen. Eksempelvis var kampen for fri abort en kamp mot presteskap og kirke, i allianse med

sexliberalister som Grünfeld & Co. I pornokampen er det akkurat motsatt.

Jeg antar at det ikke er tilfeldig at enkelte tviholder på det kristen/middelalderske perspektivet på seksualiteten. Det kan være effektivt i tilsøringa av kampen mot samfunnsmessige rettigheter.

**Rød Front har overtatt
styreposisjonene i DNS. Hvilke
forhåpninger har dere til dette?**

Det som særstiller RF ift. de andre styrealternativene er at RF har den politiske dyktigheten til å gjøre DNS interessant. Vi er lei av hetsinga mot RF-perioden i 70-åra. Kritikken er ahistorisk og usaklig fordi den ikke tar hensyn til den faktiske oppslutninga om politikken RF sto for. Problemet med DNS i dag er imidlertid annerledes enn de var for ti år sida. Hovedproblemet er at DNS skal være en kombinasjon av sosialt og spennende politisk forum. Sos.frontens jentestyre klarte ikke det. Forsøket på et semester i kvinnekampens

Kvinnebevegelsen i bakevja?????

tegn var bra, så desto kjedeligere at det kom så ugudelig trette møter ut av det.

Det sambadansende guttestyret (verdiraddisene) klarte å få mer munterhet og fart på møtene. For DNS som sosialt forum betydde det et klart framskritt. Den politiske sida av DNS blei imidlertid svært nedtina. Enten blei møtene gjennomsyra av borgerlig individualisme, eller de var prega av «alt er show — ingenting er virkelighet».

Oppi dette er det godt med et pust fra venstre. Men RF's levedyktighet vil være avhengig av om de lærer av løsjens positive bidrag på den sosiale sida.

**Og hvordan stiller dere
dere til «Klassekampens» sommer-
debatt om Kulturrevolusjonen?**

Den debatten har egentlig foregått på flere ulike nivåer. Dessuten

er det uenigheter på hvor snevert eller vidt man kan/må diskutere. Er det f.eks. mulig å begrense seg til «kulturrevolusjonens teori» uten å jamføre det med dens praksis? Ut fra de kunnskapene jeg har er umulig for meg å vite hvor godt revolusjonen fungerte (30-70 %, 50-50 % osv.) ut fra sine egne for-

rutsetninger. Men etter min mening representerer kulturrevolusjonen et friskt pust og et stort skritt framover i den marxist-leninistiske tradisjonen. Kulturrevolusjonen er først og fremst en metode for klassekamp under sosialismen. Alternativet er en dogmatisk partiidealisme. Kulturrevolusjonens idé er at klassekampen må føres på mange plan, og at det eksisterer en sammenheng mellom ideologi og kultur og forhold i produksjonen. Kampen må også føres i partiet der ulike linjer vil tjene ulike klassers interesser. Dessuten har de øverste herrer sine egne interesser å forsvare. «Storm partiledelsen», sa Mao. Og hvis ikke det er et friskt pust...

sin egen grav. Krisa kan bety to ting samtidig: *fare og mulighet eller undergang og begrunnelse*. Vi så at 30-års betydde fare for kapitalismen, men endte opp med oppbygging og mulighet for en høyere og mer avansert konsolidering av den. Dagens krise kan være av samme karakter.

Det er i hvert fall innlysende at krisa skjerper sosiale og ideologiske motsetninger. Synspunktene blir mer markante, og til en viss grad må den borgerlige liberalismen vike for mer aggressive høyresynspunkter. I Statene ser vi det blant annet ved alliansen mellom kirke og reaksjon.

Her hjemme har vår lokale borgergruppe, DKSF, de siste semestrene gått ut med at det nå er viktig å forsvare de mørkeblå meningene framfor de lysere nyanser.

I krisetider ser det også ut til å foregå en oppblomstring av biologiske modeller til forklaring av sosial ulikhet. Sammenlikn bare 30-års Tyskland med hashat og forfølgelse av homofile med dagens. I 80-åra opplever vi at rasismen og sexismen har gode vekstvilkår og sprer seg. Veiert Welles analyser av de kvinnelige og mannlige hjernefunksjonene blir interessant i dette perspektivet.

**I disse tider hvor mange
har meldt seg ut av ML-bevegelsen,
er det da noen grunn for andre
å melde seg inn?**

Ja, viss du ikke har lyst til å ende som sosialdemokrat. Jeg er imot en intellektuell og klassemessig eksklusivitet der man ikke gidder, og ikke vil ta stilling eller standpunkt, men er seg sjøl nok som individ. I andre land der klassekampen er mer skjerpa trur jeg det er en umulighet, men her hjemme kan enkelte være så privilegerte at de hever seg over motsetninger i samfunnet.

Mange synes nok at ML-bevegelsen er det beste alternativet, men de er kritiske på enkelte punkter, og velger derfor å holde seg utafor f.eks. NKS. Dette er dumt. Alle kritiske til enkelte punkter, og derfor får vi kamp om linjer som fører bevegelsen framover.

Ser man konkret på hva m-l bevegelsen har gjort i praksis, kan man sikkert hevde at mange underlige linjer har vært rådende og at mye rart har blitt gjort. Men et gjennomgående positivt trekk er at folk i bevegelsen har tatt praksisen allvårlig og vært folk man kunne stole på når det virkelig gjaldt. Jeg mener å kunne hevde at m-l bevegelsen ikke har avla den dekadente og arrogante livsførselen som en del andre grupperinger på venstresida har utvikla, men kjempa for å beholde en kommunistisk praksis ift. folk og oppgaver man innvolveres i.

**Satt på spissen har m-l
bevegelsen uttalt at bare folk får
det verre, gjør de revolusjon. Trur
dere at krisa nå vil skape store
sosiale omveltninger?**

At krisa vil skape store sosiale omveltninger er nok utvilsomt riktig, men neppe på den måten amnge tenker seg. Det vi har sett og erfart er jo at folk *ideologisk* sett går til høyre og ikke til venstre i disse tider. Krisa går høyresidas ærend kan man vel si. Dette gjelder sjølsagt ikke over hele linja. F.eks. ser vi at lokalbefolkningene på plasser som blir ekstra hardt ramma, mobiliserer en sterk kampvilje.

Enkelte mener at krisa beviser kapitalismens udugelighet. På sett og vis er dette riktig, men ikke sånn at den med nødvendighet graver

RØD FRONT ER TILBAKE

MØTEPROGRAM HØSTEN 83 i DNS

26/27 august: Semesteråpning

FREDAG 26. AUGUST:
To parallelle debatter i kjeller
og pizza kl. 19.00.

Teaterdebatt om institusjonstetarene kontra de frie gruppene. Med Maurstad fra Nationaltheatret og Ursin fra Grenland Friteater.

LØRDAG 27. AUGUST:

15.00-1600: Den blå drake. Teater og male workshop for unger v/Circus Fantasticus.

16.00-19.00 Aksjonsteater/workshop for «voksne.»

19.00-22.00 DYNASTIET

Jon Michelet og Kjell Hanssen, begge kringkastningsrådet, og Berit Rinnan, sjef for filmutvalget i NRK.

Dynastiet vises på skjerm i ølkroken.

Telemark Bluesband og Jan Erik Vold.

FREDAG 2.9. Valg-konfrontasjon mellom listetoppene til partiene i Oslo

Mediadebatt — vil «desentraliseringa» føre til «økt mangfold og demokrati», eller får vi privatmonopol i stedet for statsmonopol? Repres. fra Janco, LO og to studenter, Kristiansen og Skard som har skrevet bok om lokal-TV. SOUL SURVIVERS spiller i kjelleren etter møtet.

FREDAG 9.9. Ungdommen — Fritt vilt?

Leif A. Lier, Kriminalpolitiet (Sjef natt til 1. mai)
Steinar Lillevolden Cafe Blitz
Nils Christie

FREDAG 16.9. «INTERNASJONALT» foreløpig åpent for aktuelle hendelser

FREDAG 23.9. KVINNELIG VERNEPLIKT?
Oberst Elisabeth Sveri, Birgit Brock-Utne, Jorun Gulbrandsen.

FREDAG 30.9. HVA ER FRED SARBEID?

Jan Myrdal og Eva Nordland

FREDAG 7.10. Velkomstfest for Caludio og Christina: Sambaen er tilbake!
Solidaritetskonsert med appell mot den statlige rasismen.

FREDAG 14.10. Mannehat. Innlegg fra noen av forfatterne av boka som kommer ut i høst. Else Michelet underholder.

FREDAG 21.10. ÅPENT

FREDAG 28.10. 6 timers dagen — med eller uten lønnskompensasjon??
Innledere ikke klarlagt.

FREDAG 4.11. Storting under sosialismen??

Om demokrati og parlamentarisme i et sosialistisk Norge. Kjersti Ericson AKP og en fra SV.

FREDAG 11/11. ÅPENT

FREDAG 18./11. Konfrontasjonsmøte mellom kandidatstyrene.

FREDAG 25./11. GENERALFORSAMLING.

På generalforsamlinga i DNS dette semesteret gikk Rød Front av med seieren. Ikke med fire-sifra stemmetall, slik tilfellet ofte var på 70-tallet, men med 48 stemmer. Og det andre alternativet fikk 10 mindre.

Dette er symptomatisk for den studentpolitiske situasjonen. De politiske aktive er få, nettopp i en tid da de mer enn noensinne burde vært mange. Serios politikk fenger ikke når studielåna blir mindre, deltidsjobbene fler og gjennomsnittsstudentene eldre. Verdiradikal losje avfant seg med situasjonen og gjorde klovneri til et prinsipp i politikken. Dette resulterte i det laveste medlemstallet noensinne i DNS. Rød Front vil ikke avfinne seg med tendensen, men kjempe mot den. Vi vil bevege folk og frontlinjer politisk, vi vil trekke kamplinjene inn i DNS og mobilisere studenter til å ta del og engasjere seg. Dette er ikke stureint i disse tider, slik snakker man ikke nå lenger, men Rød Front mener at det trengs, derfor gjør VI det fortsett.

KRISE - I ELLER FOR HUMANIORA

I diskusjonen rundt humaniora, eller de humanistiske fagenes situasjon, har det sneket seg inn en begrepsforvirring som gjør diskusjonen upresis.

Det første man må ha klart for seg er om man diskuterer krisa i humaniora, eller krisa for humaniora. Som oftest er det det siste som danner utgangspunktet. Krisa for humaniora har mange sider, men den økonomiske er den alvorligste. Bevilgningsstopp, eller direkte budsjettnedskjæringer kobla med ansettelsesstopp for de historisk-filosofiske fakultetene, har ført til tilbakeslag både for forskning og undervisning. Særlig har disse økonomiske innstrammingerne ramma time- og hjelpeleerstillingerne, noe som igjen hardest rammer undervisninga på de lavere faglige nivåer, og dermed fagas framtid som helhet.

Denne situasjonen er et resultat av myndighetenes prioritering av utdanningssektoren, og rammer ikke bare de humanistiske faga. Faktum er at alle fakultetene opplever tilsvarende innstramminger

Dette har nær sammenheng med at undervisningssektoren er en sektor som på kort sikt kaster lite av seg, og dette fører til at bevilgninger overføres herfra til mer profitable sektorer når det blir krisetider i den kapitalistiske økonomien som helhet.

Men til tross for at myndighetene over statsbudsjettet strammer inn overalt, rammes likevel ikke de forskjellige fagmiljøene likt. Det kommer av at de teknisk orienterte studieretninger samtidig med de offisielle innstrammingerne får overført betydelige midler direkte fra næringslivet til forskning og undervisning som er uunnværlige for "å holde produksjonen i gang" eller å ekspandere på spesielt profitable sektorer. Slike er f.eks. olje og datateknologi. Det vil si at Høyre og Arbeiderpartiet den siste tida har overlatt prioriteringene innen utdanningssektoren direkte til markedskreftenes spill, en utdanningspolitikk som er i svært dårlig overensstemmelse med folkelige og langsiktige samfunnsmessige interesser.

ser. Det samme gjelder selv sagt innstrammingerne som kommer på andre sektorer som f.eks. helse og sosial, offentlig administrasjon, kollektivtransport og liknende ikke-direkte profitable områder.

Dette var litt om bakgrunnen for krisa for humaniora. Hva er så krisa i humaniora? Denne er et betraktelig mer sammensatt fenomen, og jeg kan ikke få tatt opp alle sider i denne artikkelen, men endel faktorer peker seg ut som sentrale.

En er de humanistiske fagenes selvtillit og navlefiksering. Det som en gang var verd å forske i, opprettholdes i kraft av sterke tradisjoner som det sentrale i faga. Samtidig som noe av humanioras styrke ligger i å ha en kontinuitet fra fortida, dvs. en sterk historiebevissthet, så er der en dominerende tendens til å se med skepsis på faglig nytenkning.

En annen ting er fravær av samfunnsinnretning. Dvs. bruke de faglige kunnskapene i et samspill med samfunnet og fenomener der, i stedet for utelukkende å ha det egne fagmiljøet eller i dristigste fall tverrfaglighet, som referanseramme og normgiver. Et konkret eksempel: Undervisninga i gammelnorsk, eller norrønt, opprettholdes i tradisjonelle rammer på Nordisk institutt, fordi kunnskaper i gammel-

norsk sees på som en nødvendig del av en norskfilologs bakgrunn, og fordi det i tillegg letter tilegnelsen av målfore og navnegranskingskunnskapene som skal hamres inn. Å trekke trådene til språkstrid, dialektundertrykking og språklig og kulturell klassekamp er fjernt fra d'herre (og damer). Norrøntlærere er ansatt stort sett som lærere i norrønt, og ikke som lærere i nordisk språk og litteratur.

En tredje faktor som er en forlengelse av det forrige, er det fullstendige fravær av faglig teoretisk fordypning og fagkritisk tenkning. Dette igjen fører til en forsterkning av tendenser i det forrige punktet, nemlig fravær av samfunnskritisk tenkning i de humanistiske fagene. Og jeg synes jeg hører språkprofessorer nyse: "Vi skal lære opp filologer, ikke radikaler!" Javel, men hva med den såkalte background eller samfunns-kunnskap som er en del av fremmedspråkundervisninga?

Hvis denne ikke totalt har endra karakter siden jeg sist tok en slik eksamen, er den delen av pensum noe av det mest konservative og for-dummende jeg har vært borte i innen norsk skoleverk. Og slike tendenser ligger mer implisitt i store deler av humaniora. En fjerde faktor man kun-

ne peke på er humanioras manglende "tilpasning" til dagens samfunn. Dvs. hvorfor ikke språkfaga f.eks. utdanna mer i retning av reklamefolk og PR-konsulenter, hvorfor ikke innrette litteraturstudiene mer på popularitetslitteratur og ukeblader, hvorfor ik-

ke innrette studiene mer på lærerutdanning?

Faktorene som har med kritisk tenkning, samfunnsinnretning og mer teoretisk fordypning mener jeg absolutt har noe for seg og kunne bidra til å la humanioras verdier styrke progressive krefter i

NY NEDSKJÆRINGSMEDDELING OM LÅNEKASSEN

- Senking av stipendet
- Kortare tilbakebetalingstid!
- Renters rente i lånekassen!

Dei gamle stipendieringsformene fell bort, slik som bortebruarstipend, forsørgers stipend, og fleire andre.

Det nye stipendet som kjem i staden er kalla utdanningsstipend, og rekna ut individuelt på grunnlag av det totale stønadsbehovet den enkelte har.

"Stønadsbehov" betyr her ikkje det faktiske behovet som stuntane har, men er den summen som Stortinget, ved kvar budsjetthandsaming, finn å kunna avsjå i form av lån og stipend til den enkelte student. Men for å få det til å sjå ut som om lånekassen dekker studentane sine økonomiske behov kallar ein det altså "stønadsbehov", sjølv om det berre betyr den summen av lån og stipend ein kan få.

Dei første tusenlappene av "stønadsbehovet" er berre lån. Stipendet vert så rekna i prosent av den delen av "stønadsbehovet" som ligg mellom ein øvre og ein nedre terskel. Prosentatsen og dei to terskane skal kvart år vedtakast av stortinget ved statsbudsjettandsaminga.

For å oversetta det til menneskespråket med eit eksempel :

Stortinget har for eit år vedteke at øvre terskel er 40000,- og nedre terskel 22000,-. Prosentatsen skal vera 35%. Kåre Olsen har for dette året fått godkjent eit "stønadsbehov" på kr.35000,-.

Han har då høve til å ta ut :

Stipend:
 $(35000 - 22000) \times 0,35 = 4550$

og / eller

Lån:
 $22000 + (35000 - 22000) \times 0,65 = 30450$

REDUSERT STIPEND.

Kravet om at bortebruarstipend skal dekke dei reelle meir-utgiftene ved å bu borte har lenge stått sterkt. Ein viktig grunn til dette er at det framleis i dag er ei klar geografisk ujamn rekruttering til høgare utdanning. Stortingsmeldinga nemner knapt problemet, og seier:

"Hovedprinsippet er at ingen enkelt-faktor skal særstipendieres..." Med dette slår ein ikkje berre beina under alle illusjonar om ei geografisk

utjamning når det gjeld rekruttering til høgare utdanning, men ein freistar og iherdig å rive grunnene unna eit av dei viktigaste argumenta for i det heile å oppretthalda ei stipendordning.

LETTAR NEDSKJÆRINGER.

I dag er stipendsatsen knytta til konkrete utgiftspostar på studentens sit budsjett. Rett nok er alle stipend for låge til å dekke dei reelle meirutgiftene den enkelte måtte ha. (Bortebruar, forsørgar, etc.). I det nye systemet, derimot, vil stipendet ikkje ha ei slik tilknytning, og stå langt meir opent for drastiske nedskjæringer. Stortinget skal kvart år vedta kor stor del av den totale stønaden stipend skal utgjera.

Systemet i dag bygger på at dei som har særleg store utgifter under studiet skal få "særstipend", og dermed ein større del av "topp"utgiftene dekkja ved stipend. Den nye ordninga opererer med ein felles %-sats for alle. Det betyr at dei som har ekstra store utgifter må finansiere dette i hovusak ved lån.

NÅDEGAVE ELLER INVESTERING ?

Meldinga ser ikkje på dette som

om, ein ser det som nermast ein ubetinga fordel å ha stort lån i Lånekassen, fordi dette framleis er billigare enn banklån. Men for den vanlege student er ikkje banklån noko aktuelt alternativ, og dermed er ei slik samanlikning heilt irrelevant. Alternativet til lånekassen er å ikkje studera i det heile. Det ein no bør stilla spørsmål om er om studiefinansieringa skal vera ei nådegave til til den enkelte student eller ei investering for å skaffa samfunnet høgt utdanna arbeidskraft. Meldinga tek utan vidare utgangspunkt i det første.

VERRE LÅNEVILKÅR.

Samstundes veit vi og at vilkåra i lånekassen meir og meir nærmar seg vanlege bankvilkår. Lånekassen har til no ikkje rekna rentersrente for den første tilbakebetalingstida (når ein betalar inn mindre enn pårekna rente.) Stortingsmeldinga seier: "Departementet tar sikte på å innføre renters rente på nye lån i Lånekassen."

I dag er det 20 års tilbakebetalingstid på lån i Lånekassen. Meldinga seier: "Etter departementets syn er det ikke

HVORDAN JOBBER RV?

RV er den røde opprøreren i Albert Nordengens gutteklubb. En liten udisiplinert oppvigler som taler arbeiderklassens sak og stadig forandrer på den dagsorden som Albert og hans venner har avtalt. Mens Albert og Torvald har bestemt at valgkampen skal være en konfortasjon bare mellom de to, og mellom Høyre og DNA, så har RV nå tvunget de andre partiene til å ta standpunkt til de hemmelige nedskjæringsplanene for 1984.

Alle de øvrige partiene har godtatt at de skal holde skjult for velgerne de nedskjæringsplanene som gjelder minst 1900 kommunale arbeidsplasser neste år.

Disse massive nedskjæringsplanene som særlig truer kvinnearbeidsplasser skyldes ikke at Oslos toppolitikere er spesielt udugelige eller spesielt ondsinete. De skyldes heller ikke at Oslo er en særskilt fattig by eller at Norge er et fattig land. Og når alle fra Fremskrittspartiet til SV har godtatt at dette skulle holdes utenfor valgkampen, da skyldes det ikke verken ubehag eller evneleshet.

Det er mye rikdom i Oslo. Det skapes fortsatt store verdier her. Verdiene skapes av arbeid det kan ikke skjye på annen måte. Men verdiene flyter oppover i samfunnet, fra arbeidere til kapitalister. I Oslo betyr det at verdiene flyter fra øst til vest. Oslos 2300 minstepensjonister finner du stort sett i indre by og østlige bydeler. Og de 1223 millionærene finner du på beste vestkant. Det er der verdiene samles, i trygg avstand fra kommune-kassa.

Det kommunale styringssystemet er lagt opp slik at disse rikdommene ikke skal angripes. Eiendoms-skatten er suket hvert år siden 1970, rekna som andel av eiendommens verdi. Og de skattefrie rentefradragene har skutt fart, like til himmels. Slik at noen av millionærenes luksusboliger i dag subsidieres med over 100000 kr årlig pr. bolig fra staten. For å få til dette har DNA og Høyre de siste åra gradvis avvikla det som til langt ut på 1970-tallet ble kalt sosial boligpolitikk.

Fordi Norge er et kapitalistisk samfunn så er det borgerskapet, kapitaleierne som er den herskende klassen. Både statlig og kommunalt maktapparat har til oppgave å tjene deres interesser. Dette er den banalt enkle årsak til at både Høyre og DNA holder tett om planlagte

nedskjæringer, og til at det alltid er de rike som kommer enda rikere ut av kommunestrets såkalte ansvarlige behandling av ulike saker.

For alle vet jo at Høyre er ansvarlig og at bystyret er ansvarlig og at oslo kommune derfor i noen sammenhenger skal drives som butikk. Det var denne ansvarlige kremmer tankegangen som førte til at prisen på minstepensjonistenes billigmiddag ble skrudd så kraftig opp i fjor at salget gikk ned med 564 porsjoner daglig.

Men i noen sammenhenger får plutselig den kommunale butikkdrifta motsatt fortegn. For tida drives det et forrykende billigsalg på Norges mest verdifulle tomtegrunn. Snart er hele Vikas-området oppkjøpt av Storebrand og andre forsikrings-giganter. Her driver Oslo kommune svært dårlig butikk. De selger billig slik at kjøperen overtar all framtidig verdistigning og kommunen sjøl overtar kontanter som etes opp av inflasjonen.

Årsaken til dette er at bystyret har til oppgave å ivareta den rike overklassens, storfinansens interesser.

Innafor det kapitalistiske systemet er vi dømt til nederlag på mange fronter. For det er den rike overklassen som har makta, og det omfordelingsangrepet som er lagt opp for 1984

er så massivt at det er tull å trum at alt kan forhindres. Og det går ikke an å bevilge seg ut av den neda som kapitalismen skaper.

Men en ting er sikkert. Fordi RV nå har gått ut med de hemmelige planene, så får både fagforeninger og andre organisasjoner mulighet til å forsvare seg. De får mer tid til å forberede aksjoner. Hadde ikke RV vært der, ville bystyret ledelsen fått nesten to måneder til, til å planlegge sine angrep på vanlige folks velferd i ro og fred og hemmelighet.

Dette er et godt eksempel på hvordan RV er anderledes enn de andre partiene. Vi bestemmer vår politikk og vår opptreden ut fra hva som gagnar arbeiderklassens interesser, både når det er valgkamp og når det er politisk hverdag.

RV har langt færre kommunale posisjoner enn SV. Likevel opplever vi nesten aldri at RV går i spissen for å rydde opp i kommunal skur-korrupsjon og kommunale overgrep mot folk. Hovedårsaken er ikke at SV ikke har mulighet eller evne til det, det skyldes at SVs hovedlinje er å prøve å småflikke på det kapitalistiske systemet innafor, prøve å gjøre det borgerlige klasseherredømme litt mildere gjennom å godsnakke med borgerskapets politikere på tomannshånd.

Clarté

Samfunnet, krefter som vil la samfunnet tjene menneskelige verdier og behov, heller enn at mennesket skal tjene profittens behov. Her kan humaniora med sine historie- og kulturtradisjoner berike både seg selv og dessuten spille en annen rolle enn i dag uten å miste sitt særpreg. Når det derimot gjelder punkt 4, om å la humaniora tilpasse seg dagens samfunn og dets krav, da er jeg dypt uenig. Samtidig som de tre første faktorene ville løst krisa i humaniora om de ble fulgt opp, så ville de ikke løse krisa for humaniora. Beviset på det er de samfunnsvitenskapelige fagas skjebne. Faktor fire ville derimot avskaffe de trekka ved humaniora som i det hele tatt gjør denne studieretningen verdt å kjempe for, den ville løse krisa for humaniora, ved å fjerne kjerna i humaniora, ds. skjerpe krisa i humaniora til den passerte bristepunktet.

Det er i dette motsigelsesfeltet vi er nødt til å ta opp kampen. Kampen for humaniora må rettes mot de bevilgende myndighetene, dvs. staten v/ den til enhver tid sittende regjering. Men det bor i utgangspunktet være klart at dette under kapitalismen vil være en defensiv kamp, dvs. en kamp mot forverring. Generelt går statens utdanningspolitikk under kapitalis-

men alltid ut på å utdanne omtrent den arbeidskrafta av alle slag som trengs, og å gjøre dette på billigst mulig måte. Midlertidige seire kan vi vinne, men tilbakeslaga vil komme lovmessig.

Kampen om innholdet i humaniora er av en noe annet slag. Utdanningssektoren er en viktig del av borgerskapets apparat for ideologisk herredømme, og spiller en sentral rolle i sosialiseringssprosessen. Innholdet i faga våre vil derfor alltid være prega av det. Samtidig har universitetsspektoren tradisjonelt en relativt stor grad av selvstendighet og innebygd tregheit. Dette innebærer at selv om universitetene aldri kan bli "sosialistiske oyer" i et kapitalistisk samfunn, eller "sosialismens første brohoder", så er det mulig, ved grundig fagkritisk virksomhet, å påvirke innholdet i faga i ikke uvesentlig grad. Dette er alltid en utfordring til progressive studenter og lærere.

Avslutningsvis vil jeg si at det kan føres viktige kamper både i og for humaniora, men det er viktig også å set at dette er to forskjellige saker, se kampens begrensede muligheter, og framfor alt ikke la seg narre til å tro at vi bare løser krisa i humaniora ved å tilpasse oss samfunnet, da er slaget vunnet. Da er slaget tvert om tapt.

behov for at gjennomsnittslønet ved avsluttet høyere utdanning får over 15 års samlet tilbakebetalingstid."

Videre står det: "For eldre tilbakebetalere vil departementet hvert år vurdere en ... økning av fulltermåneløpet for 10 år gamle lån, for å kompensere for noe av den inflasjonsgevinst disse har hatt." (!) Så der fekk de den gamle akademikarar som har snylta på Lånekassen!

Dersom denne stortingsmeldinga går igjennom vil vi stå langt svakere i kampen mot nedskjeringane i tida framover. Fleire student og elevorganisasjonar har gått ut med kritikk av meldinga. Akademikernes Fellesorganisasjon (AF) har og gått kraftig ut, så det burde kunna vera muleg å mobilisera breidt mot denne framstøyten. Men ein må rekna med stor motstand. Nedskjeringane på utdanningssektoren dei siste åra er så og seie utan unntak blitt samrøystes vedtekte i Stortinget.

For å oppsummera:

Stortingsmeldinga følger opp den same utdanningspolitikken som har blitt ført i heile etterkrigstida: Studiefinan-

sieringa er eit instrument som

staten brukar for stimulera til utdanning i den grad det er uoverensstemmelse mellom på den eine sida gruppa av utdannings-søkande sin evne/vilje til å finansiera utdanninga sjølv, og på den andre sida kapitalen sitt subjektive behov for høgt utdanna arbeidskraft. Sett i denne samanhengen er det ikkje til å forundra seg over at den kapitalistiske staten, på bakgrunn av den høge arbeidsløysa, og dermed uten fare for å skada egne interesser, dristar seg til å korta ytterlegare ned på tilbakebetalingstida og å innføra renters rente.

For å takla dei problema ein i dag møter i nedskjeringspolitikken, innfører departementet ein ny modell der nedskjeringframstøytane vil passera dei barrierane som dagens ordning set. Og det uten at det tilsynelatende merkast.

Som ei lita gulrot "innfrir" staten kravet om at alle reelle bortebeuarar skal få stipend. Det ein derimot snakkar mindre om er at det ikkje kjem på tale å finansiera dette på annan måte enn ved å redusera den allereie for knappe stipendsatsen.

Den målbevisste nedtrappinga vi nå i flere år har opplevd både i skole og helse og sosialstell, har gått side om side med at det samles opp enorme både private og statlige rikdommer. Dette er i seg sjøl et godt argument for at det kapitalistiske systemet må avskaffes. Oslo by blir ikke en millimeter mere arbeiderstyrt om det helt uventa skulle skje at ordføreren heter Torvald i stedet for Albert etter valget. Borgerskapets herskersystem vil utmerka godt til den påkjønning som består i at Albert Nordengen flytter fra ordførerkontoret til et av kommunalrudskontora. Spørsmålet er hvor mange flere år arbeidsfolk i Oslo vil tåle å bære på ryggen et system som helt systematisk gjør de rike rikere og stadig lar det bli mindre igjen til de som skaper verdiene.

Det er bare hvis arbeiderklassen sjøl tar makta og oppretter et sosialistisk samfunn at vi kan få en planmessig utnyttning av ressursene som har utgangspunkt i hva folk har bruk for. Da først kan Oslo bli arbeiderstyrt. Til slutt lunge må vi avfinne oss med at det er forsikringselskapa i Vika og ikke arbeidsfolks behov som bestemmer hvordan kommunebudsjetta skal legges opp.

På 70-tallet var Clarte det svenske søsterforbundet til NKS. Skapt så tidlig som i 20-åra, som en organisasjon for sosialistiske studenter, synes organisasjonens historie utelukkende å skulle illustrere Heraklits berømte setning:

"Verden er en evig ild som flammer opp etter mål, og dør hen etter mål."

På 50-tallet, da den gamle kommunistiske bevegelsen degenererte, gikk Clarte i spissen. Da den nye revolusjonære bevegelsen oppsto på 60-tallet, var de der igjen. Nå har Clarte hatt kongress, og eksplisitt brutt med denne bevegelsen.

Et tegn i ei omskiftende tid.

"Svenska Clarteforbundet bryter opp från 15 års inriktning som kommunistisk studentorganisation"

Slik innledes en resolusjon om forbundets nye program, videre heter det:

"Svenska Clarteforbundet er en partipolitisk ubunden organisation för alla som strevar efter att förstå vår tids samhällsförhållanden, alla som i vidaste mening kallar sig intellektuella."

Om forbundets ideologiske grunnlag sier resolusjonen dette:

"Vi er vel medvetna om att socialismen er en utopisk tradition som vidare haft stor betydelse för det arbetande folkets strevanden efter befrielse, men som förbrukat mycket av sin progressiva roll. Dock - så länge något alternativ inte utformats håller vi fast vid den traditions positiva kjerna, samtidigt som vi er öppna för positiva inslag i t.ex. den liberala idetradition."

Fra marxisme som vitenskapelig sosialisme, til marxisme som utopi, det er unektelig et langt skritt. Merk at sitatene over er så godt som alt Clarte sier om faneflukten sin. Det kan altså ikke kalles et teoretisk oppgjør med ei politisk linje, men må nettopp karakteriseres som en flukt. Derfor får også leseren ha oss unnskyldt når vi nå allikevel våger oss på en kommentar, og da tar utgangspunkt i en standardfortolkning av standpunktene. Standpunktene er jo selv relativt standard.

MARXISME OG DEN KAPITALISTISKE PRODUKSJONSMÅTEN

Ifølge Clarte er altså marxismen en vagt definert ide om en "god" verden. En ide som folk "tenner på" og så skaper sin verden etter. Omtrent som gud skapte sin verden for 6000 år sida, antakeligvis.

Men marxismen er en anti-utopisk og materialistisk tradisjon, utvikla i motsetning til den borgerlig-revolusjonære ideologien fra det 18. århundre, og den utopiske socialismen fra den første del av det nittende århundre. Marx tok ikke sitt utgangspunkt i styreform eller vakre ideer, men i den samfunnsmessige basis, i produksjonsmåten.

Marx viser at grunnlaget for den kapitalistiske produksjonen, er spaltinga av samfunnet i to hovedklasser. På den ene sida, den store eiendomsløse klassen av arbeidere. På den andre sida borgerskapet, arbeidskjøperne, som har monopol på eiendom til produksjonsmidlene. Dette eiendomsmonopolet tvinger arbeiderne til å selge arbeidskrafta si til borgerskapet, fordi bare gjennom kontakt med produksjonsmidlene kan arbeiderne få realisert arbeidskrafta si. Det er altså snakk om en form for smfunnsmessig arbeidsdeling, der produsentenes produkter byttes gjennom en mellommann, kapitalisten.

For arbeidskrafta si får arbeideren ei lønn som tilsvrer det det koster å reproducere denne arbeidskrafta, altså ei lønn som gir en mer eller mindre "rimelig" levestandard. Til gjengjeld får kapitalisten disposisjonsrett over arbeiderens produkt; både den delen av produktet som erstatter arbeiderens lønn, og merproduktet, det ubetalte arbeidet.

"Eiendom viser seg å være kapitalistens RETT til å tilegne seg ANDRES UBETALTE ARBEID."

Sier Marx. Dette ubetalte arbeidet er opphavet til den enorme opphopinga av rikdom som vi finer i våre samfunn. En rikdom som vel og merke konsentreres på stadig færre hender. Samtidig er dette ubetalte arbeidet opphavet til klassekampen mellom arbeiderklassen og borgerskapet. Og ut av denne klassekampen springer en samfunnsorden, et herskersystem som svarer til maktforholda i produksjonen.

"STREVEN ETTER FRIHET"

En organisasjon for intellektuelle, for alle som søker sannhet. Ja, det er åpenbart at denne nyinnretting henger nøye sammen med den generelle flukten fra

blir noe materielt grunnlag for å gjeninnføre klassemessige produksjonsforhold. Altså slik at det blir mulig å sette ut i livet den kommunistiske parola "Fra enhver etter evne til enhver etter behov"

Dette er marxismen allment og stikkordsmessig framstilt.

DE INTELLEKTUELLES ROLLE

For oss som ønsker å organisere de intellektuelle til å ta del i denne kampen for kommunismen, blir det viktig først å stille spørsmålet: Hvem er de intellektuelle-vilken rolle spiller de i samfunnsmaskineriet? For Clarte er dette helt uproblematisk, de opererer med ei homogen gruppe av "alle som strever etter å forstå". Men om vi forlater Clartes fiktive verden av uholdte tenkere, og går over i virkelighetens verden med intellektuelle av kjøtt og blod, er det to ting som slår en umiddelbart. Det første er at de intellektuelle hovedsaklig har sitt arbeid, ikke i produksjonen, men i vedlikeholdet og administrasjonen av kapitalismen. De lever altså på en del av det ubetalte arbeidet til arbeiderklassen. Sosialarbeiderne er et slags renovasjonsvesen. Lærerne og akademikerne er oppdragere

homogen denne gruppa er. Et lite mindretall går til herskerstillinger. Altså, enkelte ingeniører, realfagkandidater, jurister, økonomer og samfunnsvitere går til godt betalte og ledende stillinger i næringsliv og statsapparat.

De intellektuelle yrkene er ofte klatreyrker, hvor alle i utgangspunktet tilsynelatende har muligheten til å klatre helt til topps. Det de intellektuelle imidlertid ofte glemmer å ha klart for seg, er at dette nødvendigvis ikke kan gjelde for alle til samme tid. I dette forholdet finner vi grunnlaget for den karrierismen og dermed opportunismen som er så utbredt i deler av det intellektuelle miljøet.

Om vi nå holder oss til den delen av de intellektuelle som ikke går til arbeiderklassen eller borgerskapet, men som blir i småborgerskapet, så ser vi at de levekårsmessig står i en stilling som på mange måter likner arbeiderklassens. Jobbene sitter løst og er prega av rutinemessig strev, lønningene kan ligge under den hos deler av arbeiderklassen. Som gruppe er det intellektuelle småborgerskapet et undertrykt tjenerskap uten politisk ryggrad. De må velge om de politisk vil tjene borgerskapet eller arbeiderklassen. Bare en revolusjonær arbeiderbevegelse kan gi de intellektuelle muligheten til å stille intellektet sitt i kommunismens tjeneste. Å basere revolusjonen på de intellektuelle er i beste fall å gjøre den til et sisfyosarbeid.

DE REVOLUSJONÆRE

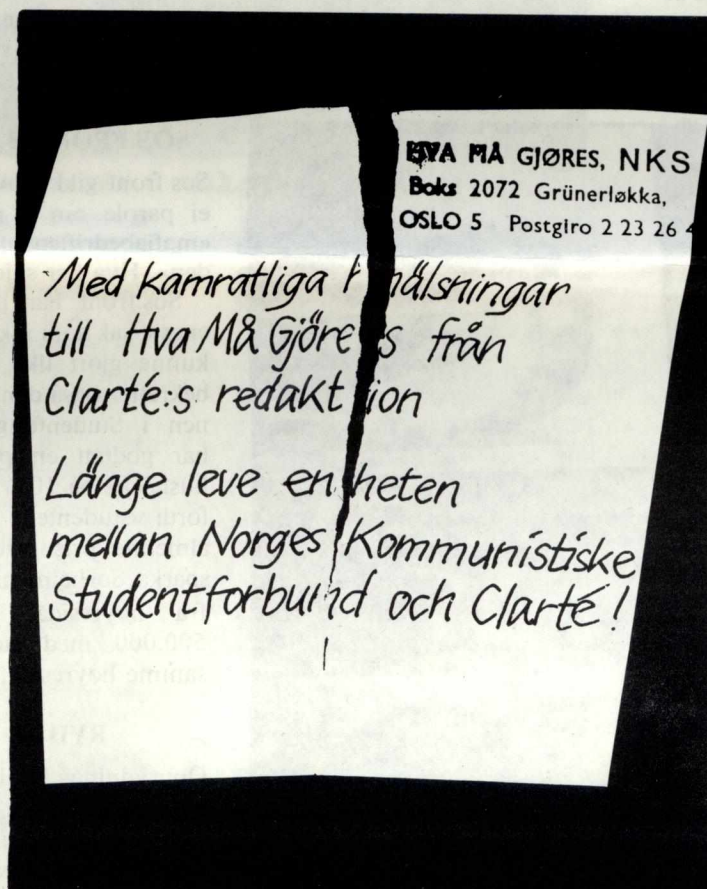
Den revolusjonære norske studentbevegelsen Mot Dag, som oppsto i 20-åra etter stormene fra Oktober-revolusjonen, er et illustrerende eksempel. Da revolusjonen enda var populær, gikk organisasjonen inn i NKP. Da borgerskapet på ny kom politisk på offensiven i 30-åra, gikk Mot Dag inn i DNA. Sida har medlemmene vært stort sett solide samfunnsstøtter.

Det vanskeligste med revolusjonært arbeid er kanskje å holde en revolusjonær bevegelse intakt i perioder med borgerlig offensiv, slik at de nye røde stormene kan være forberedt og bli organisert. Den delen av den revolusjonære bevegelsen fra slutten av 60-tallet som ikke kom seg ut av universiteta og fikk fotfeste på arbeidsplassene, gikk i oppløsning på slutten av 70-åra. AKPs berømte proletariseringkampanje var et helt nødvendig offer fra de enkelte intellektuelles side for å sikre partiet en arbeiderklassebasis.

I Sverige, hvor SKP sjøl har gjennomgått en revisjonistisk utglidning, fikk Clarte i fred og ro lov til å sveve ut i det ytterste mørke. Da NKS i -79 starta en liknende bevegelse, blei organisasjonen redda ved at AKP reiste kamp mot det.

Clarte er et negativt lærestykke for opprørske norske studenter. Fra å være en organisasjon for militante studenter organisert for revolusjon, har forbundet degenerert til en uforpliktende prateklubb for liberalere. Clarte har bukket under for presset fra den borgerlige "sunne fornuft" som hersker i samfunna våre, der forsvaret for marxismen tidligere sto sentralt.

Vi må lære av dette. Vi må ta opp kampen for kameratene våre. Også i Europa vil kapitalismen på ny skape revolusjonære stormer, slik den i dag gjør det i den 3. verden. Selv Europa trenger revolusjonære.

NÅR SOS.FRONT SELGER VELFERD.

Sos.front gikk til valg i høst mot Grønt Gras, Moderat Gruppe og amerikaniseringa. I dag er det disse grupperingene som støtter Sos.front i Studenttinget — som belønning har Sos.front gitt dem flertall i arbeidsutvalget.

Uten støtte fra disse grupperingene vil ikke Sos.front greie å rasjonalisere hurtig nok — profitten i Samskipnaden skal øke. Dette sier en fersk rapport fra Norconsult — et bestillingsverk for Sos.front.

HVEM STØTTER HØYRESIDA?

Progressiv Front stilte mistillitsforslag til det sittende Hovedstyret i Studentsamskipnaden på forrige Studenttingsmøte.

Begrunnelse: PF kan ikke godta at sos.front betaler ut 500.000 kroner til Ørbeck Sørheim «fordi han var umulig å samarbeide med». For studentene koster sos.front's samarbeidsproblemer 25 kroner pr. snute, m.a.o. semesteravgifta

kunne blitt redusert til 205 kroner. For studentene som bor på studentbyene ville denne summen tilsvare 4% av husleia.

PF godtar ikke at sos.front samtidig bryter studenttingsvedtak motarbeider husleiestreiken og går inn for å nedlegge den.

STØTTE TIL HØYRESIDA

PF må ta ansvar for at de i så tilfelle støtter høyresida sier sos.front i ei veggavis etter at mistillitsforslaget har blitt kjent. Samtidig godtar sos.front at

PF kastes ut av Studenttingets arbeidsutvalg slik at dette organet i dag har et flertall bestående av Grønt Gras og Moderat Gruppe. **Sos.front vil heller ha et arbeidsutvalg i studenttinget bestående av høyresida enn å stemme for PF's representant.** I praksis betyr dette at sos.front baserer sin politikk i Samskipnaden på støtte fra de de bare for et halvt år siden gikk til valgkamp imot: Grønt Gras og Moderat Gruppe. Hvem som støtter høyresida burde være klart for noen og enhver.

SOS.FRONT'S POLITIKK

Sos.front gikk til valg i høst på ei parole om å renske opp i «mafiabedriften Samskipnaden». Hva har skjedd?

Sos.front har ikke gjort en eneste sak som ikke Grønt Gras kunne gjort like dårlig. Dette bekrefter også den nye koalisjonen i Studenttinget. Sos.front har godtatt en prisøkning på husleiene på 10% fra 1. januar fordi «studentene må følge det almenne prisnivået». Sos.front sparka Sørheim med full støtte fra høyresida, de ga han 500.000 med støtte fra den samme høyresida.

RYDDE OPP

Opprydninga hittil har kun vært utgiftsposter for studentene. Men strategien til sos.front er klar. Rasjonaliseringer, effektiviseringer og et differensiert prisnivå på hyblene på studentbyen. Sos.front har bestilt diverse utredninger fra «bedriftsrådgivere», konklusjonene i samtlige rapporter er entydige. Studentene skal betale mer, samskipnaden tilbyr for mange varer de ikke får betalt for.

Her er det sos.front får i oppgave å brøyte ny mark. For at ikke folk skal få sjokk når rasjonaliseringsframstøta til sos.front tar til vil vi her nevne en del av råda bedriftsrådgiverne i Norconsult har gitt dem.

«KUNDEN SKAL BETALE»

Innledningsvis sier rapporten: «Fra et lønnsomhetssynspunkt burde man i langt større grad la kunden betale for tilleggssytelser.» Videre: «Generellt la servicegrad og prissetting harmonere bedre. Ekstratjenester kan fjernes eller i større grad belastes

kundene.» Deretter foreslås en hel bok med konkrete forslag til rasjonaliseringsframstøt, vi nevner her noen:

— Omgjøre EDB-avdelingen til et «profit-centre» som selger til **eksterne markeder og internt (til markedspris).**

— Betale gebyr i bokhandelen ved bestilling av bøker etc. i utlandet.

— Vurdere bedleggelser av enkelte kantiner.

— Tilleggsytelser (vask, sengetøy etc.) bør fjernes (eller prissettes).

— Vurdere stenging av vinterrestauranten på Kringsjø.

— Vurdere åpningstider på Sogn og Kringsjø. (Varehusene) Kontantrabatten bør vurderes endret, muligens fjernet.

SOS.FRONT'S NYE ALLIANSEPARTNERE

Kort sagt, samtlige forslag innebærer at velferden — i den grad det er noe igjen av den — skal fjernes. Studentene skal betale til markedspriser. Sos.front har overhodet ikke uttalt seg mot forslaget, de har kun uttrykt behov for rasjonaliseringer.

På denne bakgrunn finner vi det overhodet ikke merkelig at sos.front velger seg nye alliansepartnere i Studenttinget. Høyresida har konsekvent støtta sos.front i alt de har gjort, dette har de nå blitt belønna for med flertall i arbeidsutvalget.

For sos.front ble det for dyrt å støtte en husleiestreik, sammen med høyresida oppfordrer de studentene til å innta plasse, holde kjeft og betale.

Vi har lenge lurt på når tid sos.fronten skulle sprekke i alle retninger, vi har venta på redelige sos.frontere som ikke har mage til å se på utviklinga, men støtte progressive krav fra studenter. Vi hadde aldri trudd at sos.front bevisst velger høyresida som samarbeidspartnere — uten at noen protesterer.

Vårt eneste ønske nå er at vi får en heit valgkamp til høsten hvor studentene virkelig tar standpunkt for å sloss for bedre kår, mot profitt og fullstendig makteløshet.

UNGDOMSBEVEGELSEN

Vi vil kjempe for at studenter i framtida i langt større grad allierer seg med den øvrige ungdomsmassen. Opprøret i dag kommer fra gateungdommen, opprøret for 10 år sida kom fra Universiteta. Kampen står om arbeidsplasser, boliger et mer menneskeverdig liv. Det er denne fronten vi må bli en del av, virkeligheta til resten av ungdomsmassen er vår virkelighet den dagen vi søker arbeid eller leiter etter bolig.

Vi har studenttillitsvalgte (forsvarere av våre rettigheter)

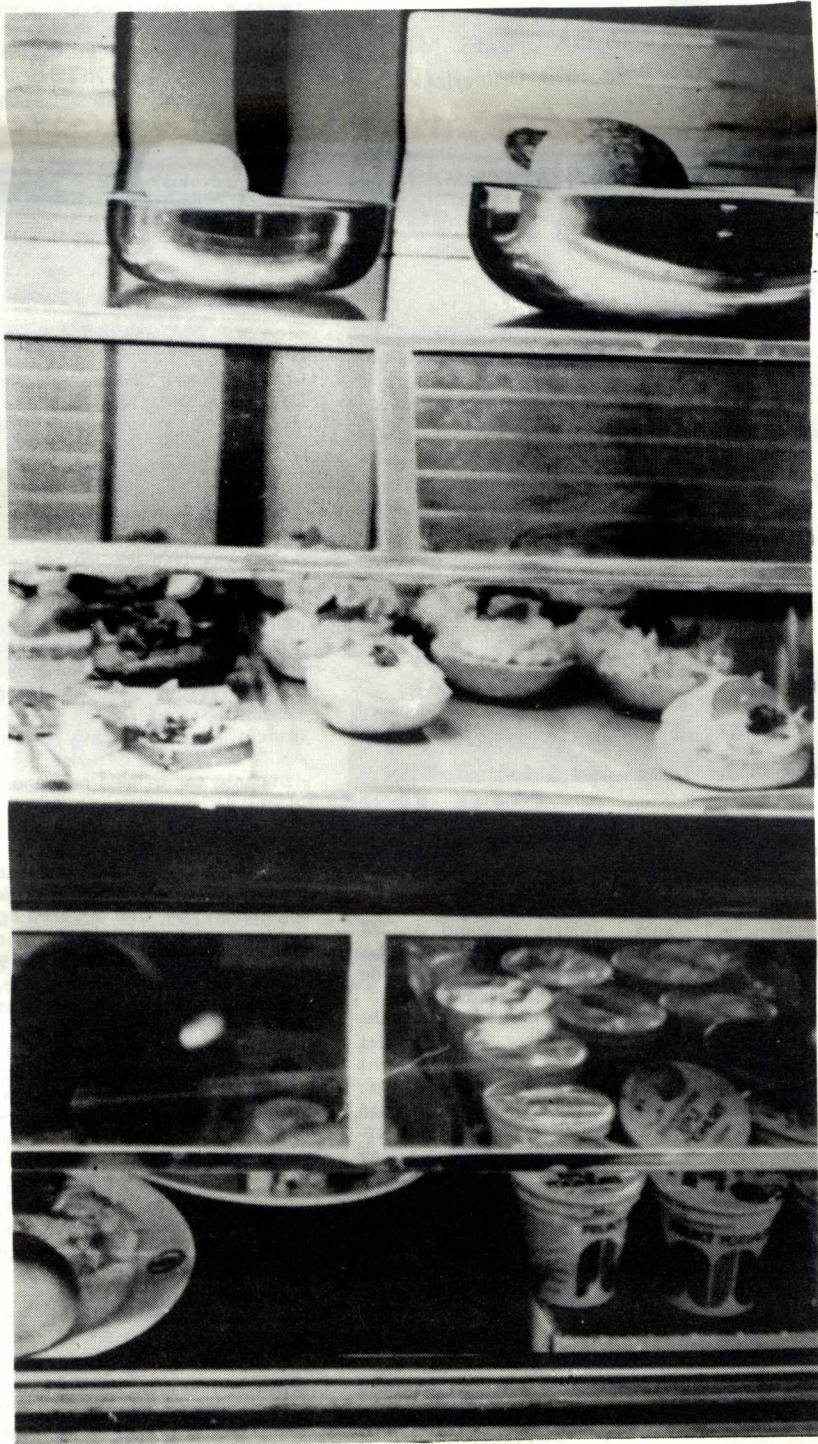
som i dag sloss mot våre aksjoner, som går inn for å rasjonalisere bort velferden.

I steden for at staten skjærer ned gjør studentene det sjøl — det er direkte pinlig.

DUMHET ELLER BARE RIK

Situasjonen har vel aldri vært så håpløs for studenter, en må helt tilbake til 30-åra for å finne et så stort antall studenter som må jobbe deltid for å greie seg økonomisk. Forskjellen fra dengang til nå er at studentene da førte en heftig kamp for forbedringer. Nå... Kampen rettes mot alle som er villige til å sloss. Enten skyldes dette dumhet eller så har våre tillitsvalgte for god råd.

For utenforstående fortøner det hele seg temmelig komisk, vi kan bare konstatere at borgerskapet har inntatt plassene. Den økonomiske situasjonen har jamt forverra seg de siste 5 åra. At dette påvirker klassesammensetninga har vi vist lenge. Men at vi skulle se sos.front i nært samarbeid med Moderat gruppe, det trodde vi skulle slippe.

Bilde: Studentene må se langt etter velferdstilbudene når sos.fronten setter iverk sine rasjonaliseringstiltak...

FORTSATT HUSLEIEAKSJON PÅ KRINGSJÅ OG SOGN.

FORTSATT HUSLEIEAKSJON PÅ KRINGSJÅ OG SOGN.

Kringsjå og Sogn studentby har vært i full husleieaksjon fra 1.mars. Aksjonsgrunnlaget var:

- Husleia tilbake til -82 nivå
- Ingen ytterligere økninger i -83

I mai fikk man en garanti fra Samskipnaden om ingen ytterligere husleieøkning i -83, men kravet om husleia på samme nivå som i -82 sto fortsatt igjen.

Full aksjon går ut på å ikke betale husleia før en har fått igjennom kravene.

Allmøtene bestemte at man skulle gå til uravstemning for å lodde stemningen blandt beboerne. Det var stor oppslutning ved uravstemningen og et klart flertall for fortsatt aksjon. Allmøtene bestemte da å fortsette full aksjon. Imidlertid var problemene med å drive full aksjon over sommeren store. Oppslutningen om aksjonen sank. Dette skyldtes at over 25% av beboerne flytter fra studentbyene om sommeren. Dessuten er det vanskelig å holde kontakten med de som er på ferie. De ansatte truet med å gå inn for utkastelse og det er det vanskelig å stå imot om sommeren når ingen er på studentbyene. Disse problemene førte til at allmøtene gikk inn for å endre aksjonsform til begrenset aksjon over sommeren. Begrenset aksjon går ut på å betale husleie på -82 nivå. På denne måten unngikk en utkastelser i sommer. Til høsten vil allmøtene ta stilling til om en skal gå til uravstemning for å se om det er grunnlag for full aksjon igjen. Det arbeides nå for en landsomfattende husleieaksjon til høsten.

LEDELSEN I OSLO NKS PRESENTERER SEG.

Situasjonen er nok så turbulent for Norges Kommunistiske Studentforbund i Oslo. Ikke bare er det avholdt årsmøte og valgt ny ledelse. I tillegg pågår en husleiestreik som alle andre politiske grupper er mot, men der flere NKSere sitter sentralt i aksjonsledelsen.

Rød Front, med et sterkt NKS-innslag, har vunnet valget i Studentersamfundet og sitter med ansvaret og sannsynligvis valgkamp mot de konservative til høsten.

Mens deltidsjobbing, forgubbing og mørke framtidsvyer jager studentene fra lesesalene.

Kampen mot deltidsstudentene er tapt. Det finnes knapt «vanlige studenter» lenger, snart er de eneste heltidsstuderende borgerfruer eller folk med ett års studiepermisjon fra jobben, sier nyvalgt leder i Oslo NKS, den ikke ukjente, mangeårige aktivist Petter Opperud.

NKS har også pådratt seg en rekke verv i interesseorganisasjonene, samtidig som ml-erne er eneste studentorganisasjon med rene hender i Samskipnads-skandalene. Kort sagt: Det er en heksegryte de nye NKS-ledere kastes inn i.

I likhet med den nyvalgte lederen, heter den nyvalgte nestlederen Petter (Nordahl). Han går på Arkitekt-høgskolen og representerer den delen av NKS som virkelig har svingt seg opp siste året:

— På skolene har vi ver-
vet en god del medlemmer,
og blitt såpass sterke at vi
har klart å provosere fram
motstand og diskusjon. Ty-
deligst på Sagene.

— Men ellers er manglen-
de politisk og ideologisk de-
batt på de høyere lærestede-
ne et særskilt problem.

Tomme lesesaler

Det virkelig store spørsmå-
let for et kommunistisk stu-
dentforbund i vår tid er like-
vel at studentene simpelthen
blir borte.

De er ikke på Blindern len-
ger, men Securitasvakter el-
ler pleiemedhjelpere som så-
vidt stikker innom foreles-
ningssalene et par ganger i
uka. De er eldre, de har
unger, og de fanges opp av
sosiale nettverk utafor stu-
diemiljøet. Samtidig som
dette betyr at studentene blir
mer knyttet til «den virkelige
verden», setter det 80-åras
studenter under et mye har-
dere sosialdemokratisk
press. Det litt virkelighets-
fjerne heltidsstudentlivet
gjorde det lettere å frigjøre
seg fra dette samfunnets
mest hardnakkede dogmer:

— Det vi i alle fall kan rette
på, er å innse at heltids-
studenten er død og legge
opp arbeidet etter dette.
sier Petter og Petter.

Årsmøtet

Årsmøtet diskuterer gjerne
indre spørsmål. Så også det-

te: Praktiseringa av demo-
kratisk sentralisme ble den
viktigste diskusjonen på mø-
tet, og det var tydelig beve-
gelse å spore i forsamlinga
langs retninga: Det hjelper
lite å fatte vedtak i organisa-
sjonen. på demokratisk
grunnlag, så lenge de ikke

settes ut i livet av et samlet
NKS etterpå.

Studier

Og så skal Petter Nordahl
forsøke å forklare Petter
Opperud hva «verdi» er,
«Kapitalen» — studiene lø-

per nemlig friskt i NKS og-
så:

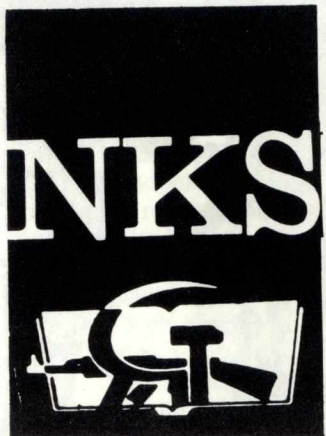
— Men vi skal aldri bli
Norges Kommunistiske
Studieforbund, lover den nye
lederen før fotografen kom-
mer.

Petter Nordahl, Wenche Sjølie og Petter Opperud skal lede Oslo i en omskiftelig verden.

NKS

WANT YOU

Jeg vil delta på studiesirkel i NKS ☐
Jeg vil vite mer om NKS ☐
Jeg vil bli medlem av NKS ☐

Navn:

Adresse:

Sendes til: NKS, Boks 6875, St. Olavs plass - Oslo 1
Kontor: St. Olavsgt. 3, tlf. 02 — 11 45 73

UTGJEVEN AV OSLO NKS MED STØNAD AV KULTURSTYRET I STUDENTSAMSKIPNADEN
ANSVARLEG REDAKTØR: PETTER OPPERUD

JA

jeg vil ha
KLASSEKAMPEN
i ett kvartal
for 100
kroner

Send inn ta-
longen til
Klassekam-
pens salgs-
avdeling,
boks 83, Bryn,
Oslo 6

Navn:
Adresse:
Postnr./sted: